

Forslag til justeringer i prisutjevningsordningen for melk

Høringsnotat fra Landbruks- og matdepartementet av 29. januar 2013

1. INNLEDNING

1.1 Høring av PU-forskrift

Etter SLFs evaluering av de konkurransepolitiske tiltakene i prisutjevningsordningen for melk (PU) foreslår Landbruks- og matdepartementet visse justeringer i ordningen. Justeringene innebærer at:

- Satsen for redusert avgift/økt tilskudd blir stående på 25 øre
- Satsen for særskilt distribusjonstillegg til Q-meieriene reduseres med 15 øre til 45 øre mens volumgrensen øker med 20 mill. liter til 100 mill. liter. Ordningen skal fremdeles være begrenset til Q-meieriene.
- Det gjøres ingen prinsipielle endringer i ordningen med spesiell kapitalgodtgjørelse til meieriselskap som mottar og anvender melk som selges direkte fra melkeprodusenter som ikke er knyttet til Tine. Departementet foreslår at SLF skal endre sin praksis slik at grunnlaget i beregningsmodellen blir ajourført hvert år.

Endringene foreslås gjennomført fra 01.07.13. Departementet legger opp til at man på bakgrunn av erfaringene skal evaluere de konkurransepolitiske tiltakene etter fem år.

Forslaget innebærer en videreføring av alle andre grunnleggende elementer i markedsordningen for melk som ble innført 01.01.04 og endringene i prisutjevningsordningen for melk som kom 01.07.07.

1.2 Bakgrunn

Prisutjevningsordningen for melk er en del av markedsordningen for melk og har som formål å regulere prisdifferensieringen av melk som råvare til ulike anvendelser, og samtidig gi melkeprodusenter muligheter for å kunne realisere jordbruksavtalens målpris på melk uavhengig av melkeanvendelse og lokalisering av produksjonen. Ordningen ble innført fra 1.7.1997 som en følge av avviklingen av Riksoppgjøret og innføringen av en ny markedsordning for melk, og har etter dette tidspunktet vært gjenstand for flere justeringer.

Ny markedsordning for melk ble iverksatt 1. januar 2004. Hovedformålet med endringen var å bidra til økt konkurranse i meierivaremarkedet. For å øke konkurransen i meierivaremarkedet besluttet Stortinget i 2007 at det var nødvendig å bedre rammebetingelsene for Tine BAs konkurrenter. Det ble gjort endringer i prisutjevningsordningen for melk som la ytterligere til rette for konkurranse i markedet for meierivarer.

Innenfor alle områder av foredling av meierivarer i Norge der Tine er dominerende aktør, unntatt for produksjon av tradisjonelle reguleringsvarer, ble det fastsatt en lavere avgift/et høyere tilskudd for uavhengige aktører med virkning på 25 øre pr. liter anvendt melk. Endringene gjaldt alle prisgrupper innenfor hovedmelkeanvendelsene, unntatt gruppen for tørrmelk og markedet for merkevareeksport. Dette skulle legge til rette for høyere foredlingsmarginer for uavhengige aktører i meieribransjen, og dermed gi økt økonomisk slagkraft og større konkurranse.

Samlet innebar forslagene som omfatter aktuelle uavhengige aktører en beregnet forbedring av rammevilkårene på 60-65 mill. kroner pr. år, beregnet med basis i daværende volumer. I 2011 var de reelle utbetalingene fra disse ordningene om lag 130 mill. kroner basert på nåværende volumer.

Regjeringen mente at disse tiltakene samlet sett ville legge godt til rette for økt konkurranse i markedet for meierivarer innenfor forutsigbare rammer.

Ved å dimensjonere avgifter og tilskudd slik som foreslått, ble Tine BA som dominerende aktør, stilt overfor en strengere økonomisk akkord relativt til andre aktører. Dette var i seg selv et sterkt og virksomt konkurransepolitisk tiltak.

2. EVALUERINGEN

2.1 Mandat SLF

I 2007 bestemte Stortinget at den nye ordningen skulle evalueres etter 5 år. I brev fra LMD av 22.05.12 fikk SLF følgende mandat for evalueringen:

SLF skal evaluere de konkurransepolitiske tiltakene i prisutjevningsordningen for melk for å sikre en virksom konkurranse. Grunnlaget for evalueringen er de forutsetningene som lå til grunn ved endringene i 2007. Utredningen skal:

- *kartlegge utviklingstrekk i dette markedet med hensyn på utviklingen i konkurransen, slik som markedsandeler og økonomiske resultat;*
- *vurdere effektene av de konkurransepolitiske tiltakene som ble gjennomført i 2007;*
- *vurdere behov for endringer i tiltakene;*
- *komme med eventuelle forslag til endringer innenfor rammen av prisutjevningsordningen for melk*

SLF skulle benytte Bransjeforum for meierier som referansegruppe for arbeidet, og bransjeforum skulle suppleres med Konkurransetilsynet, NHO Mat og Drikke og NHO Mat og Landbruk.

2.2 Hovedkonklusjonene til SLF

SLFs evaluering ble offentliggjort i Rapport-nr: 22/2012 av 31.10.2012.

En av hovedkonklusjonene er at markedet for meieriprodukter har økt både i volum og verdi fra 2007 til 2011. Importen har tatt sin del av økningen. Når det gjelder bruken av norsk melk, skjer det en gradvis utvikling hvor meieriselskaper utenom Tine SA øker sine andeler, mens Tine taper andeler. Dette indikerer økt konkurranse innenfor norsk produksjon samtidig som økt import også bidrar til økt konkurranse.

En annen hovedkonklusjon er at de økonomiske nøkkeltallene viser at økonomien hos de meieriselskapene som mottar tilskudd har utviklet seg positivt siden 2007. Alle selskaper har forbedret sin økonomiske situasjon, og de fleste har et markant skift i 2007.

Evalueringen viser videre at det for flere av selskapene vil være nødvendig å fortsette med de konkurransepolitiske tiltakene for å bidra til at selskapene kan bedre lønnsomheten for meieridriften sin, vokse og bearbeide en enda større del av den norske melkeproduksjonen.

Evalueringen viser videre at de meieriselskapene som ikke mottar konkurransepolitiske tilskudd også har hatt en positiv økonomisk utvikling i perioden fra 2007 til 2011.

Analysen av volum og markedsandeler viser at meieriselskapene utenom Tine har økt sine andeler med til sammen 8,3 prosentpoeng i perioden 2004-2011, herav 3,6 prosentpoeng i perioden 2007-2011. Tine har tapt andeler innen anvendelsen av norsk melk i hele perioden fra 2004 til 2011. Utviklingen varierer innenfor ulike markedssegmenter eller prisgrupper i prisutjevningsordningen, men meieriselskaper utenom Tine har tatt produksjonsandeler innenfor grupper som drikkemelk, ost og tørrmelk. Tabellen under (nr 47 fra SLFs evalueringsrapport) viser den detaljerte andelsutviklingen målt ut fra hovedmelkanvendelsen i prisutjevningsordningen. Disse tallene inneholder den totale produksjonen fra hvert selskap og skiller ikke mellom produksjon av eget merke og produksjon av egne merkevarer for dagligvarekjedene.

	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
Tine	88,9	85,6	83,3	84,2	82,9	82,5	82,3	80,6
Q-meieriene	2,9	4,0	4,7	4,9	5,3	5,5	5,5	6,4
Synnøve Finden	4,8	6,7	7,9	6,6	7,4	7,4	7,3	7,9
Normilk	3,3	3,6	3,8	4,1	4,1	4,2	4,3	4,5
Rørosmeieriet	0,1	0,1	0,1	0,0	0,0	0,0	0,0	0,2
Lillehammer Ysteri	0,0	0,0	0,1	0,1	0,2	0,3	0,4	0,3
Kraft Foods	0,0	0,0	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1
Aksut	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
SUM uavhengige aktører	11,1	14,4	16,7	15,8	17,1	17,5	17,7	19,4
SUM Alle	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0

Den økonomiske utviklingen i meieriselskapene i perioden 2007-2011 er analysert med noen sentrale nøkkeltall. Driftsmarginene i meieriindustrien er bedret etter 2007. Selskapene som mottar konkurransepolitiske tilskudd har samlet gått fra en gjennomsnittlig negativ driftsmargin i perioden 2004-2006 til en positiv driftsmargin i perioden etter 2007. Samtlige av disse selskapene har hatt høyere driftsmargin enn gjennomsnittet for norsk matindustri i 2009 og 2010.

I snitt for perioden 2007-2011 har egenkapitalrentabiliteten til samtlige meieriselskaper sett under ett ligget på nivå med norsk matindustri i stort sett alle år etter 2007. Selskapene som mottar tilskudd har gått fra negativ egenkapitalrentabilitet i perioden 2004-2006 til positiv rentabilitet i perioden etter 2007.

Totalt var det veide snittet for egenkapitalandel i meieriindustrien høyere i perioden 2004-2006 enn i perioden 2007-2011. Utviklingen er noe varierende fra selskap til selskap, men gjennomsnittet for meieriindustrien ligger på nivå med gjennomsnittet for norsk matindustri i perioden 2007-2011.

I perioden etter 2007 er variansen mellom selskapene i driftsmargin og egenkapitalrentabilitet blitt redusert. Dette indikerer en mer stabil utvikling etter innføring av konkurransepolitiske tiltak.

SLF mener at de konkurransepolitiske tiltakene etter 2007 har bidratt til økt konkurranse ved at de norske utfordrerne til Tine har fått større andeler innenfor foredlingen av norske melkeprodukter, samtidig som de har forbedret sine økonomiske resultater i perioden 2007-2011. Antallet aktører har vært uendret i perioden 2007-2011.

SLF mener at evalueringen viser at det er nødvendig å videreføre de konkurransepolitiske tiltakene i prisutjevningsordningen for melk, med noen justeringer.

På bakgrunn av dette foreslår SLF følgende justeringer:

- Tiltaket med differensierte avgifter/tilskudd foreslås videreført med eventuelt en indeksjustering.
- Særskilt distribusjonstilskudd for Q-meieriene foreslås redusert i størrelsesordenen 10-15 øre per liter. En kan vurdere å utvide virkeområdet for tiltaket og å øke taket til for eksempel 100 mill. liter.
- Beregningsmodellen for spesiell kapitalgodtgjørelse endres ikke, men ajourføres årlig også med hensyn på Tines kapitalvolum og egenkapitalandel.

SLF konkluderer med at de evaluerte konkurransepolitiske tiltakene har fungert etter forutsetningene, og ser ikke at det er behov for å foreslå ytterligere konkurransepolitiske tiltak innenfor prisutjevningsordningen for melk.

NHO Mat og Drikke kom med skriftlige innspill til SLFs evaluering som er vedlagt rapporten.

2.3 Foreløpig høring

LMD arrangerte et åpent høringsmøte 03.12.12 for alle aktører i ordningen. Det ble gitt mulighet for å komme med skriftlige innspill i etterkant av møtet. Departementet har ikke mottatt noen slike skriftlige innspill etter møtet. Under gjengis hovedinnholdet i det som framkom på høringsmøtet 03.12.12.

NHO Mat og Drikke krever konkurranse på like vilkår. SLFs evalueringsrapport kunne gått dypere til verks og tilnærmet seg problemstillingen på en mer grunnleggende måte. Alle aktører må sikres lik tilgangspris, og det kunne vært sikret på andre måter enn gjennom de konkurransepolitiske tiltakene i prisutjevningsordningen som for eksempel gjennom regulering av tilgangspris. Tilgang på råvare må være undergitt konsistent offentlig styring. Alle de konkurransepolitiske tiltakene innenfor PU må vurderes for samtlige av Tines konkurrenter. Konkurransopolitiske tiltak må være enkle, forutsigbare, permanente, rettfærdige og transparente. SLFs analyse er for snever fordi sidevirksomheter ikke er skilt ut i regnskapsanalysen. NHO Mat og Drikkes medlemsbedrifter gav i det alt vesentlige tilslutning til disse innspillene. Q-meieriene gav prinsipiell støtte til systemet og understreket forutsigbarheten og langsiktigheten i ordningen.

Tine BA mente rapporten gir en god beskrivelse av situasjonen og pekte på den økte importens betydning for forbrukeren. Selskapet uttrykte bekymring over prisutjevningsordningens evne til å finansiere SLFs forslag som kan innebære en 50 % økning i ressursbruk. Det bør være et samlet tak på tiltakene, alternativt at taket også bør senkes når markedsandelen til de uavhengige aktørene øker.

NHO Mat og Landbruk mente at SLFs forslag er bærekraftig og ser at den største utfordringen for aktørene i dag er forutsigbarheten.

Virke mente det er galt å ta utgangspunkt i prinsippene som ble nedfelt i 2007 og at en burde gått mer grunnleggende til verks med å se på strukturelle forhold og tilgangsprisregulering. Virke viste for øvrig til oversendt rapport skrevet av Trond Bjørnenak og Nils-Henrik Mørch von der Fehr: *Like vilkår – prinsipielle og praktiske betraktninger om fastsettelse av pris på melk som råvare*. Virke har også oversendt en rapport datert januar 2013: *Evaluering av konkurransepolitiske tiltak i prisutjevningsordningen for melk – Kommentarer til rapport fra SLF* skrevet av Trond Bjørnenak, Espen R. Moen, Christian Riis og Nils-Henrik Mørch von der Fehr.

3. FORSLAG TIL JUSTERINGER I PRISUTJEVNINGSORDNINGEN FOR MELK

3.1 Omfanget på evalueringen

Enkelte aktører ønsker en evaluering av hele prisutjevningsordningen og ikke bare de konkurransepolitiske tiltakene.

Departementet legger til grunn Stortingets forutsetninger om at det var de konkurransepolitiske tiltakene som ble endret i 2007 som skulle evalueres. Resultatene av evalueringen viser at målet fra 2007 om å legge ytterligere til rette for konkurranse i markedet for meierivarer nås. Tines konkurrenter har bedre økonomiske resultater og større markedsandeler. Generelt er det nå ro i sektoren og stabile rammevilkår for aktørene.

Prinsippene bak ønsket om å øke konkurransen i melkesektoren ligger fast. Fra 2007 har en valgt å gjennomføre dette gjennom en rekke særskilte konkurransepolitiske tiltak innenfor prisutjevningsordningen for melk gjennom å stille den dominerende aktøren overfor en strengere økonomisk akkord relativt til andre aktører. Departementet mener at resultatene viser at dette har vært en riktig vei å gå. Departementet legger SLFs evaluering til grunn for det videre arbeidet.

3.2 Differensierte avgifter/tilskudd

3.2.1 SLFs forslag

SLF foreslår å videreføre tiltaket med differensierte avgifter/tilskudd til de aktørene som i dag er med i ordningen. SLF legger til grunn en videreføring av tiltaket på om lag samme nivå som da tiltaket ble innført i 2007. SLF antyder at en indeksjustering av gjeldende sats kan være naturlig. For eksempel vil en justering i henhold til konsumprisindeksen øke tiltaket med 2 øre per liter til kr 0,27 per liter.

3.2.2 Departementets vurdering

Utgangspunktet for de konkurransepolitiske tiltakene i prisutjevningsordningen for melk er at aktører utenfor meierisamvirket skal betale lavere avgift og motta høyere tilskudd enn Tine BA i de prisgruppene innenfor hovedmelkeanvendelsen hvor Tine BA har en dominerende posisjon. Effekten av dette er at aktørene utenfor meierisamvirket har lavere tilgangspris enn Tine har. Lavere avgifter og høyere tilskudd blir gitt i alle prisgrupper unntatt gruppene for tørrmelk og merkevareeksport. Med utgangspunkt i at Tine BA er markedsregulator, er det ikke grunnlag for ytterligere tiltak for å fremme konkurransen i markedet for typiske reguleringsvarer som tørrmelk. Når det gjelder produksjon av varer for merkevareeksport til verdensmarkedet, så er Tine BA naturlig nok ikke en dominerende aktør, og det må også tas hensyn til Norges WTO-forpliktelser m.h.t. eksportstøtte. I følge evalueringsrapporten til SLF har også Normilk i årene 2009 til 2011 vært den største aktøren i Norge på produksjon av tørrmelk.

SLFs evaluering viser at tiltakene virker og at utviklingen går i riktig retning. Samtidig sier de at det er fortsatt behov for tiltaket. SLF har ikke kvantifisert virkningen av satsene, men henviser til at en indeksjustering av satsene kan være aktuelt. Departementet ser ikke noen prinsipielle argumenter for hvorfor en slik sats skulle indeksjusteres. Satsen bør fastsettes med bakgrunn i det reelle behovet for tilskuddet.

Departementet har merket seg at rapporten til Bjørnenak, Moen, Riis og von der Fehr av januar 2013 mener at SLFs konklusjon om økt konkurranse i ostemarkedet er

misvisende. Departementet er enig i faktabeskrivelsen om at Synnøve Findens merkevare synes svekket i perioden og omsetningsverdien er redusert. Dette skyldes imidlertid flere og andre forhold enn de konkurransepolitiske tiltakene i prisutjevningsordningen. Synnøve Finden har blitt en foretrukken produsent av dagligvarekjedenes egne merkevarer og importen av ost har økt. Departementet finner ikke grunnlag for at dette kunne brukes som grunnlag for å endre den generelle satsen for differensierte avgifter/tilskudd.

Basert på erfaringene med utviklingen av konkurransen i meierivaremarkedet mener departementet etter en helhetsvurdering at 25 øre/liter i redusert avgift og økt tilskudd fortsatt er et nødvendig og riktig nivå for å styrke de uavhengige aktørene i konkurransen med Tine BA. Departementet foreslår derfor at satsen videreføres uendret.

3.3 Særskilt distribusjonstilskudd til Q-meieriene

3.3.1 SLFs forslag

SLF foreslår at satsen reduseres med i størrelsesorden 10-15 øre per liter. Bakgrunnen for dette er at Q-meieriene fortsatt er små i forhold til Tine og at de fortsatt har vesentlig høyere distribusjonskostnader per liter enn Tine. Utviklingen i distribusjonskostnader hos Tine og Q-meieriene viser at kostnadsulempen til Q-meieriene likevel har blitt mindre siden 2007.

SLF foreslår at en vurderer å utvide virkeområdet for tiltaket til å gjelde for alle meieriselskaper som produserer flytende melkeprodukter for å sikre likebehandling av aktørene.

SLF foreslår videre å øke volumtaket fra 80 mill. liter til for eksempel 100 mill. liter for ordningen sett under ett. Det innebærer at den økonomiske rammen for ordningen videreføres på om lag samme nivå som tidligere.

3.3.2 Departementets vurdering

Særskilt distribusjonstillegg for konsummelk ble innført i 2004 som et særtillegg for Q-meieriene. Bakgrunnen var at NILF (Rapport 2002-5 og i notat av 24.03.03) pekte på at Q-meieriene hadde en merkostnad ved distribusjon til butikk i forhold til Tine. Q-meieriene hadde etablert produksjonen ved to produksjonsanlegg men et salg som innebar distribusjon til store deler av landet. Tine har konsummelkanlegg spredt rundt i landet og således lavere distribusjonskostnader. Tine hadde ytterligere stordriftsfordeler ved at distribusjonen gikk gjennom Landbrukets Ferskvaredistribusjon (LFD), som også distribuerte egg og kjøtt.

Departementet la til grunn at LFD i 2004 var åpent tilgjengelig for alle meieriselskaper som måtte ønske å transportere melk gjennom denne kanalen. Dette må sies å være en mer kostnadseffektiv løsning enn om hver enkelt ny aktør på markedet skulle etablere

sitt eget distribusjonsnett. Løsningen bidro samtidig til like konkurransevilkår på distribusjonssiden.

Generelt så ikke departementet noe grunnlag for å foreslå noe særskilt tillegg til uavhengige aktører for på den måten å utjevne for eventuelle høyere distribusjonskostnader slike selskaper måtte ha i forhold til Tine. Q-meieriene etablerte seg imidlertid i en periode da LFD ikke var åpent for ikke-samvirkebedrifter. Selskapet bygget i stedet opp et alternativt distribusjonsapparat. Selv om dette neppe kan sies å være en kostnadsoptimal løsning, la departementet til grunn at det for Q-meieriene den gang forelå både økonomiske og avtalemessige bindinger av en slik art at man på kort sikt i realiteten ikke kunne fragå de inngåtte avtalene med Norgesgruppen og BAMA uten betydelige negative økonomiske konsekvenser for selskapet.

Departementet presiserte at et slikt sært tillegg måtte evalueres løpende i tiden etter ikrafttredelsen både med henblikk på behovet for tilskuddet og størrelsen sett i relasjon til den kostnadsutjevne effekten tilskuddet er ment å ha. Departementet antok at en sementering av et kostnadskrevenende distribusjonssystem hos en enkeltaktør vil kunne ha en uønsket effekt på hele konkurransen i meierimarkedet, noe som også understreket behovet for en løpende evaluering.

I 2007 endret departementet det særskilte distribusjonstillegget til Q-Meieriene slik at selskapet deretter kunne motta 60 øre pr. liter for et kvantum begrenset oppad til 80 mill. liter for distribusjon av flytende melkeprodukter uten å endre prinsipielle grunnlaget for ordningen.

Den prinsipielle bakgrunnen for tilskuddet tilsier at virkeområdet for tilskuddet ikke blir utvidet. Forarbeidene viser at dette var et tilskudd som ble gitt til Q-meieriene med bakgrunn i den spesielle situasjonen på etableringstidspunktet for dette meieriet og at det skulle kompensere for kostnader som Q-meieriene fremdeles hadde som resultat av dette. Signalene i forarbeidene er tydelige på at tilskuddet bør trappes ned over tid. Departementet viser til at tilskudd til distribusjon generelt har blitt faset ut av ordningen. Det gjenstår nå kun et særlig tilskudd for distribusjon i Nord-Norge, et særlig tilskudd for distribusjon til barnehager og skoler og Q-meierienes særlige tilskudd.

SLF argumenterer med at likebehandling tilsier at tilskuddet åpnes slik at for eksempel Rørosmeieriet også kan motta dette. Evalueringens henviser til at Rørosmeieriet har høyere distribusjonskostnader enn Tine og Q-meieriene. Departementet mener dette har sammenheng med at Rørosmeieriet produserer et betydelig mindre volum enn Q-meieriene og Tines og ikke isolert kan brukes som et argument for å motta særskilt distribusjonstilskudd.

LFD ble i sin helhet formelt avvirket i 2007 og distribusjonsvirksomheten er nå en integrert del av Tine SA. Tines distribusjon er åpen for andre aktører, og de distribuerer per i dag for 90 små og store produsenter.

Det er fremdeles forskjeller i kostnader til distribusjon mellom Tine og Q-meieriene. Hensynet til Q-meieriernes stabilitet i rammevilkårene tilsier at det fortsatt er behov for et særlig tilskudd. Det er imidlertid avdekket et grunnlag for å kunne redusere satsen. Departementet foreslår å redusere satsen fra 60 øre til 45 øre. Departementet foreslår også å utvide volumgrunnlaget i tilskuddet til 100 mill. liter melk.

3.4 Spesiell kapitalgodtgjørelse – Q-meieriene

Spesiell kapitalgodtgjørelse fastsettes med basis i en beregningsmodell som ble utredet og vedtatt med virkning fra 01.01.2004. Modellen baserer seg bl.a. på Tines egenkapital tillagt en merverdi i forhold til bokført egenkapital, samt bruk av et normert avkastningskrav på denne kapitalen. Selv om det i 2007 ble foretatt endringer i andre konkurransepolitiske tiltak og det ble innført nye tiltak, ble den spesielle kapitalgodtgjørelsen videreført uten at det ble gjort endringer i grunnlaget for beregning av dette tilskuddet. SLF vurderer det slik at dette tiltaket bidrar til at et utfordrermeieri til Tine får et incitament til å skaffe seg egne produsenter jf. LMDs brev av 04.12.03. SLF foreslo ingen prinsipielle endringer i ordningen.

For å gi mest mulig oppdatert grunnlag, tar SLF videre sikte på at beregningsmodellen som ligger til grunn for kapitalgodtgjørelsen blir ajourført årlig også med hensyn på Tines kapitalgrunnlag og egenkapitalandel (inkl. normerte merverdier). Dette innebærer en endring av SLFs praksis på området men ingen endringer av prinsippene i ordningen. Rentenivået justeres allerede årlig gjennom satsvedtakene.

Departementet foreslår at det ikke skal gjøres prinsipielle endringer i denne ordningen som videreføres som en ordning for meieriselskaper utenom Tine som mottar og anvender melk som selges direkte fra melkeprodusenter som ikke er knyttet til Tine. Departementet foreslår at SLF kan endre sin praksis slik at grunnlaget i beregningsmodellen blir ajourført hvert år.

3.5 Merknader til forskriftsutkastet

Departementet foreslår også å fjerne bestemmelsen om det tidsbegrensede og allerede avskaffede tilskuddet på 12 øre som ble gitt særskilt til Q-meieriene og Synnøve Finden fram til 1. juli 2011. Dette innebærer ingen materielle endringer og departementet foreslår derfor å stryke setning nummer to i § 4, femte ledd.

4. UTKAST TIL ENDRINGSFORSKRIFT

Forskrift om endring av forskrift om prisutjevningsordningen for melk.

Fastsatt av Landbruks- og matdepartementet xx. juni 2013 med heimel i lov av 10. juli 1936 til å fremja umsetnaden av jordbruksvaror § 6, § 7, § 8, § 11 andre og tredje ledd, samt § 13 og § 17.

I forskrift 29. juni 2007 nr. 832 om prisutjevningsordningen for melk gjøres følgende endringer:

§ 4, femte ledd skal lyde:

For melk anvendt av meieriselskap som ikke er tilknyttet TINE BA, til melkeprodukter som avregnes i prisgruppene 1-6 og 8-11, reduseres avgiften eller økes tilskuddet med 25 øre pr. liter. Uten hensyn til hva som ellers følger av dette ledd, kan det ikke gis tilskudd pr. liter anvendt melk i prisgruppene 1-11 som overskrider tilskudd pr. liter anvendt melk i prisgruppe 12.

§8, tredje ledd skal lyde

Q-Meieriene AS gis 45 øre pr. liter for et kvantum begrenset oppad til 100 mill. liter for distribusjon av flytende melkeprodukter fra meierianlegg som tilhører konsernet.

II

Endringene trer i kraft 1. juli 2013.